

[Søgaard.]

række andre bilag. Herunder har vi også fået aftalen mellem de 5 partier, som er indgået omkring disse forskellige klumper, herunder forsvarsforliget. I den periode, som er omfattet af forslaget til folketingsbeslutning angående forsvarsordningens videreførelse, kan der jo forekomme spørgsmål, som de partier, der står bag folketingsbeslutningen, kan være interesserede i at drøfte, og her har man jo mulighed for at bruge den form, som der her i tinget er sædvane for, når flere partier har indgået forlig. Jeg skal derfor på socialdemokratiets, venstres, det konservative folkepartis, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis vegne indstille forslaget til vedtagelse uændret.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det, der bringer mig op, er den morskab, man kan have af mysteriet om kontaktgruppen, der på underlig vis blev væk. Nu hører vi, at man mellem forligspartier på sædvanlig vis kan diskutere spørgsmål, som optager én, og det synes jeg da i og for sig også er en udmærket formulering. Kontaktgruppen som sådan befinder sig tilsyneladende i et mærkeligt gråt område. Men ikke flere kommentarer om det.

Jeg skal kun gentage, hvad der blev sagt fra vor side under første behandling, at vi agter at stemme imod det forslag, der her ligger. Vi finder det ikke fornuftigt, ikke rimeligt, at spænde et pristalsreguleret sikkerhedsnet ud under denne ene del af den offentlige virksomhed, når noget tilsvarende ikke sker på andre områder, og vi frygter for den situation, der på forsvarsområdet kan opstå, hvis/når dette folketings bliver nødt til at foretage besparelser i offentlige udgifter på meget ømtålelige områder. Man kan rent faktisk risikere, at der består en blokering for foretagelse af besparelser på forsvarsområdet. Af denne årsag stemmer det radikale venstre imod dette forslag om uændrede bevillinger over 4 år.

Fuglsang (DKP):

Jeg forstår godt, at NATO-folkene gerne vil have forsvarsforliget igennem, inden der i næste uge tages fat på finansloven, for det kan jo være svært selv for hædede politikere på én gang at skulle give udtryk for den rette bekymring for rigets finansielle forhold, når det drejer sig om nødvendige investeringer i uddannelse, sociale bevillinger og kulturelle ting

o. lign., og så samtidig over for generaler og rustningsindustri udvise en flothed, som selv NATOs generalsekretær og planlægningskomité hilser velkommen som et positivt element.

Det kan næppe forbygge forsvarsministeren, at vor glæde er mere behersket, bl. a. over det afsnit af generalsekretærens skrivelse til forsvarsministeren, hvor han udtaler, at hans »velkommen« gælder i særlig grad den fulde kompensation for løn- og prisstigninger i forsvarsbudgettet i løbet af de 4 år, forliget dækker.

Jeg ville finde det rimeligt, om ministeren mere konkret kunne redegøre for, hvilke forbedringer der er tale om, herunder også, hvad der dækker sig under det, man kalder »visse større moderniseringsprogrammer«, udbygning af lagerbeholdninger o. lign.

At NATO så alligevel ikke er tilfreds, men konstaterer, at den budgetramme, der indgår i forliget, ikke når op på det, som NATO havde ønsket og anset for nødvendigt, kommer næppe bag på nogen. Det gamle ord, at mere vil have mere, gælder jo ikke mindst generaler og våbenfabrikanter. Det kan, når der ses på de tal over de amerikanske rustningsudgifter, der er tilgået os fra ambassaden i Washington, ikke nægtes, at sammenlignet med USA halter vi vitterligt ynkeligt bagefter – med deres forsvarsbudget, der for 1978 er steget med 11,8 pct. sammenlignet med det forudgående år, eller fra 110,5 mia dollars til 123 mia dollars eller med over 700 mia kr., eller en stigning fra 23,9 pct. af det føderale budget til 25 pct. Det kan på den baggrund nok siges, at man stiller tingene på hovedet, når man motiverer denne udvikling med, som det siges:

»at USA simpelt hen ikke kan tillade, at Sovjetunionens militære styrke fortsat udvides, mens USAs indskrænkes«.

Disse tal er simpelt hen løgnagtig propaganda, brygget sammen i NATOs og rustningsindustriens propagandaentraler.

Hvis man virkelig ønsker et rigtigt billede eller i hvert fald et så rigtigt billede som muligt af de forskellige landes militærudgifter, må man vel først og fremmest bygge på de officielle budgetter; det gælder Sovjetunionen, som det gælder USA, og som det gælder os selv. Hvis vi gør det, viser Sovjetunionens forsvarsbudgets tal, at budgettet ikke, som propagandaen vil bilde befolkningen ind, stiger, men tværtimod falder. Det gælder både i nominelle